

Arbeids- og inkluderingsdepartementet		Utlendingsdirektoratet
Saksnr.:	200603652	Dok.nr.:
Arkivkode:	571	Dato:
Avd.:	INN / FBE	Saksbeh.:
U.off.:		

Arbeids- og inkluderingsdepartementet
Innvandringsavdelingen
Postboks 8019 Dep
0030 Oslo

Deres ref: 200603652-/CEF Vår ref: 06/8299/HRO

Oslo, 23. november 2006

Høring – beskyttelse mot tvangsekteskap – tiltak for å motvirke at unge personer sendes til og holdes tilbake i opprinnelseslandet for å tvangsgiftes

Utlendingsdirektoratet viser til departementets høringsbrev av 12.10.06 om beskyttelse mot tvangsekteskap.

Familieinnvandring er i dag den største årsaken til innvandring. Stadig flere ekteskap inngås på tvers av landegrensene og familiemønstre er i forandring. Felles for forslagene i høringsbrevet er at de er rettet mot situasjoner hvor ekteskap inngås nettopp på tvers av landegrensene. Forslagene i høringsbrevet er ment som et supplement til en eventuell 21-årsgrense for familieinnvandring for ektefeller. Målet for forslagene er å hindre tvangsekteskap og å motvirke at unge personer blir brakt til opprinnelseslandet, tvangsgiftet og holdt tilbake der inntil et 21-årskrav er oppfylt.

Forslagene i høringsbrevet vil ikke gjelde borgere av EØS-land. Mange søknader om familieinnvandring på grunnlag av ekteskap, kommer fra tredjeland hvor tvangsekteskap ikke er en problemstilling. Utlendingsdirektoratet viser for øvrig til statistikk basert på vedtak i 2005 om familieinnvandring med ektefelle/samboer. Statistikken med kommentarer ligger som vedlegg til denne høringsuttalelsen.

Alle de tre forslagene i høringsbrevet vil innebære inngripende tiltak som vil ramme generelt og også personer utenfor målgruppen. Erfaringsmessig vil denne type saker forårsake en del negativ oppmerksomhet, og utlendingsmyndighetene vil i disse sakene bli kritisert for en firkantet og umenneskelig praksis og for brudd på Den europeiske menneskerettskonvensjonen EMK art 8. Selv om det åpnes for unntak når særlige grunner foreligger, er det direktoratets oppfatning at bestemmelsene kan få urimelige virkninger for grupper av søkere.

Direktoratet har imidlertid gjennom UDIs kompetanseteam mot tvangsekteskap og i forbindelse med behandlingen av familieinnvandringssaker, erfart at innvandring og økonomiske hensyn er fremtredende motiver i mange av disse sakene. Mange av personene som har vært i kontakt med kompetanseteamet etterlyser også lovregler som foreslått. Dette av hensyn både til egen situasjon og til at reglene skal kunne brukes overfor familie i opprinnelseslandet. Avgjørelser knyttet til tvangsekteskap ligger ofte hos familiemedlemmer i familiens opprinnelsesland. Disse ekteskapene er ofte en allianse mellom to familier eller familiegrenser, like mye som et ekteskap mellom to individer.

Utlendingsdirektoratet

Telefon: 23 35 15 00
Telefaks: 23 35 15 13

Postadresse: Postboks 8108 Dep.
0032 Oslo

E-post: udi@udi.no
Internett: www.udi.no

Besøksadresse: Hausmannsgt 21
0032 Oslo

Utlendingsdirektoratet ser derfor behovet for ulike tiltak rettet mot tvangsekteskap. Når utlendingsloven benyttes til andre formål enn å regulere innvandring, skaper dette imidlertid utfordringer med å forhindre at tiltak rammer utenfor målgruppen. Lovregulering mot tvangsekteskap vil på den annen side ha en viss preventiv effekt. Utlendingsdirektoratet tror imidlertid at forslagene i høringsbrevet vil ha en begrenset effekt dersom de ikke ses i sammenheng med andre tiltak mot tvangsekteskap.

Direktoratet viser for øvrig til EUs direktiv 2003/86/EF av 22. september 2003 om familieinnvandring. Norge er ikke bundet av direktivet. Direktivet gir minimumsstandards for familiegjennforening for medlemslandene i EU. Dette innebærer at medlemslandene har mulighet til å innføre eller opprettholde gunstigere vilkår for familiegjennforening enn det som fremgår av direktivet. De kan altså ikke ha strengere vilkår for familiegjennforening enn det som fremgår av direktivet.

Direktivet gir medlemslandene i EU myndighet til å sette en nedre aldersgrense for familieinnvandring for å motvirke tvangsekteskap. Direktivet gir imidlertid ikke anledning til å oppstille vilkår i tillegg til dette, som f.eks. et tilknytningskrav. Danmark er som kjent ikke bundet av dette direktivet, jf. fortalens pkt. 18. Direktivet bestemmer i art. 4 nr. 5 at man kan sette en nedre aldersgrense for familiegjennforening med ektefelle, for å fremme integrasjon og forhindre tvangsekteskap. Denne aldersgrensen kan imidlertid ikke settes høyere enn 21 år. I art. 8 første ledd gis statene rett til å kreve at referansepersonen har hatt et opphold i medlemstaten i en periode på maksimalt 2 år for å tillate familiegjennforening.

Et eventuelt 21-årskrav for familieinnvandring er altså i samsvar med EUs direktiv om familieinnvandring. Direktoratet kan imidlertid ikke se at et tilknytningskrav som foreslått i denne høringen vil være i overensstemmelse med EUs direktiv.

1. Hvis det innføres et alderskrav på 21 år for oppholdstillatelse for ektefeller/samboere, bør dette da kombineres med tiltak for å hindre at unge personer holdes tilbake i opprinnelseslandet til 21-årskravet er oppfylt?

Utlendingsdirektoratet ga i sin høringsuttalelse til NOU 2004:20 tilslutning til utvalgets forslag om en 21-årsregel som vilkår for familieinnvandring som ett av flere virkemidler mot tvangsekteskap. Direktoratet presiserte imidlertid i uttalelsen at effekten av et alderskrav var usikker, og at et alderskrav alene ikke ville være tilstrekkelig i kampen mot tvangsekteskap.

Direktoratets erfaring med tvangsekteskapssaker gir ikke et entydig bilde av at det kun er personer under 21 år som er ofre for tvangsekteskap. I de sakene direktoratet har avslått med henvisning til at det var gode grunner til å anta at det forelå tvang, har herboende referanse vært opptil 37 år gammel. Imidlertid er de fleste personer som har mottatt bistand gjennom UDIs kompetanseteam mot tvangsekteskap i alderen 15 til 20 år. Direktoratet mener dette kan gi en indikasjon på at en nedre aldersgrense for familieinnvandring på 21 år vil treffe en stor andel av målgruppen for tiltak mot tvangsekteskap. En høyere aldersgrense vil i større grad også ramme familieinnvandring utenfor målgruppen.

En stor andel av personene UDIs kompetanseteam har vært i kontakt med har hatt kortere eller lengre ufrivillige opphold i familiens opprinnelsesland. I løpet av de siste par årene har kompetanseteamet også bistått i flere saker hvor den som har blitt giftet bort mot sin vilje i utlandet, har trengt hjelp for å komme seg tilbake til Norge. Dette er kompliserte saker for hjelpeapparatet og traumatisk for den som trenger hjelp.

I tillegg til en aldersgrense på 21 år for familieinnvandring med ektefelle/samboer, kan det være nødvendig med tiltak for å redusere faren for at ungdom mot sin vilje sendes til og holdes tilbake i opprinnelseslandet for å tvangsgiftes. Hvorvidt en aldersgrense på 21 år i seg selv vil føre til at flere vil bli holdt tilbake i hjemlandet, er det vanskelig å si noe sikkert om. Departementet viser i høringsbrevet flere steder til reglene om familiegjenforening slik de er utformet i Danmark. Det finnes imidlertid ikke dokumentasjon på hvorvidt de danske reglene har ført til flere tilfeller av tilbakeholdelse i utlandet. Danmark har imidlertid, slik det også er beskrevet i høringsbrevet, supplert 24-årskravet med blant annet et tilknytningskrav som et forsøk på å unngå nettopp dette.

Mye kan derfor tale for at det bør knyttes klare og enkle tilleggsvilkår til 21-årskravet, for på denne måten å bidra til at herboende ektefelle ikke holdes under tvang i utlandet til aldersgrensen er oppnådd. For familien i Norge er det viktig å kunne vise til disse lovreglene overfor familie i opprinnelseslandet, slik at presset på både herboende ektefelle og dennes kjernefamilie reduseres. Jo klarere de juridiske vilkårene er, desto mindre er risikoen for at herboende ektefelle eller dennes familie, kan klandres for utsettelsen.

2. Hvilket av de tre alternative forslagene foretrekkes?

Departementet ber høringsinstansene rangere de tre forslagene i forhold til hverandre, slik at det fremgår hvilket tiltak som anses mest hensiktsmessig og hvilket som anses minst hensiktsmessig av de tre, og gjerne begrunne dette. Departementet imøteser også eventuelle forslag til justeringer av forslagene, herunder unntaksforslagene (jf. punkt 9.2), dersom høringsinstansene mener det er behov for det.

Utlendingsdirektoratet tror vilkåret om at herboende må ha studert eller arbeidet i Norge de tre siste årene før ektefellen kan få oppholdstillatelse (forslag 2), vil være det mest målrettede av de tre alternative forslagene. Deretter følger hhv forslag 1 og forslag 3.

Til forslag 1: Herboende må ha bodd i Norge de siste tre årene før oppholdstillatelse for ektefelle/samboeren kan innvilges

Etter norsk rett kan ekteskap inngås når begge parter har fylt 18 år. Formålet med en aldersgrense på 21 år for familieinnvandring er at personer på 21 år antas å ha større modenhet enn personer på 18 år, og at de dermed i større grad vil være i stand til å motstå familiens krav om å inngå et uønsket ekteskap. Dersom en person likevel giftes bort som 18 åring, og holdes tilbake i utlandet inntil fylte 21 år, faller imidlertid hensikten med 21-årskravet bort.

Et annet hensyn ved at det stilles vilkår om at herboende må ha oppholdt seg i Norge de tre siste årene før oppholdstillatelse for ektefellen kan gis, er at det vil øke mulighetene for en som er eller skal tvangsgiftes til å kunne be om hjelp. Dette gjelder uansett hvilken alder vedkommende har ved ekteskapsinngåelsen. Dersom denne personen er isolert i familiens opprinnelsesland langt fra representanter for norske myndigheter, vil det være svært vanskelig å be om hjelp.

Forslaget er et inngripende tiltak, som vil ramme også personer utenfor målgruppen. Forslag 1 fremstår likevel etter direktoratets vurdering som det minst inngripende av de tre alternative forslagene som skisseres i høringsbrevet.

Utlendingsdirektoratet ser imidlertid, i likhet med departementet, at det vil kunne være vanskelig å kontrollere om vilkåret er oppfylt. Registrering i folkeregisteret og eventuelle stempler i pass/reisedokumenter gir etter direktoratets erfaring få og utilstrekkelige

holdepunkter. Departementet bør derfor vurdere om det er søkeren som skal ha bevisbyrden for at herboende har oppholdt seg i Norge i de siste tre årene.

Til forslag 2: Herboende må ha arbeidet/studert i Norge de siste tre årene før oppholdstillatelse for ektefellen/samboeren kan innvilges

Utlendingsdirektoratet mener at vilkåret om at herboende må ha hatt arbeid eller studier med dokumentert studieprogresjon i Norge de tre siste årene før ektefellen kan få oppholdstillatelse (forslag 2), er det mest målrettede av de tre alternative forslagene.

Departementet sier i høringsbrevet at det skal gjøres unntak fra kravet om arbeid/studier ved dokumentert arbeidsuførhet. Dersom herboende ikke får arbeid eller ønsker/har mulighet til studier, vil forslaget ikke virke som en motivasjon til å bli værende i Norge. Kombinert med et vanskelig arbeidsmarked vil dette kunne få uheldige konsekvenser og for mange fremstå som svært urimelig. Utlendingsdirektoratet mener derfor at forslaget bør justeres slik at det også omfatter personer som kan dokumentere at han/hun i perioden har vært aktivt arbeidssøkende.

Sammenlignet med forslag 1, vil forslag 2 også bidra til at vedkommende har mulighet til å opprettholde kontakten med samfunnet gjennom arbeid eller studier.

UDIs kompetanseteam har erfaring for at minoritetskvinner som giftes bort eller forloves tidlig, risikerer å måtte leve under streng kontroll fra familiens side frem til ektefellen kommer til Norge. Det er ikke uvanlig at kvinnene holdes hjemme, eller at de kun er utenfor hjemmet under oppsyn. Ved at kvinnene må gis adgang til arbeid eller studier, utsettes de for impulser fra omverdenen som kan være viktige faktorer i en løsrivelsesprosess. Bevegelsesfrihet er forøvrig også avgjørende for å kunne be om hjelp.

Vilkårene i forslag 2 fremstår for Utlendingsdirektoratet som mer kontrollerbare enn vilkårene i forslag 1 og forslag 3. Men også for vilkårene i forslag 2 er det noen utfordringer vedrørende kontroll og dokumentasjon.

Det skal gjøres unntak fra kravet om arbeid/studier ved dokumentert uførhet.

Utlendingsdirektoratet har den senere tid registrert en økning av falsk dokumentasjon, f.eks. av proforma arbeidsforhold og inntekt. Direktoratet ber om at departementet ser alle forslagene i sammenheng med en utvidet adgang til innhenting av opplysninger fra andre etater i kontrolløyemed, f.eks. i forhold til likningsopplysninger, legeerklæringer og opplysninger fra NAVs arbeidsgiver/arbeidstakerregister og stønadsregister.

Det bør videre gis utfyllende bestemmelser i forskrift om hva som skal kunne kreves av dokumentasjon for at vilkåret er oppfylt. Ved tvil om hvorvidt vilkåret er oppfylt, bør bevisbyrden ligge hos søkeren.

Som nevnt ovenfor, mener direktoratet at forslaget på bakgrunn av urimelige utslag som følge av et vanskelig arbeidsmarked, bør justeres slik at det også omfatter personer som kan dokumentere at de er aktivt arbeidssøkende.

Til forslag 3: Ektefellene/samboerne må ikke ha sterkere samlet tilknytning til et annet land enn til Norge

Årene forut for de tre siste årene før familieinnvandring for ektefelle gis, kan være viktige for å styrke nødvendig selvstendiggjøring for å kunne si nei til et påtvinget ekteskap. UDIs kompetanseteam har sett at både gutter og jenter har blitt holdt tilbake i familiens hjemland i

lengre perioder. Å oppholde seg under familiens kontroll i Norge i de tre siste årene forut for familieinnvandring for ektefellen, vil ikke løse problemet i disse sakene.

Utlendingsdirektoratet fraråder imidlertid forslag 3. Bakgrunnen for dette er at direktoratet antar at vilkåret i forslag 3 vil svekke forutberegneligheten i familieinnvandringssakene og ha en begrenset preventiv effekt. Tiltaket vil i tillegg være mer ressurskrevende å kontrollere og praktisere enn forslag 1 og særlig forslag 2. Samlet tilknytning er også et skjønnsmessig vilkår som vil kreve en utstrakt bruk av forskriftsregulering og instruks om lovfortolkning.

3. Departementet foreslår at forslagene som skisseres i punkt 9 oppheves når herboende fyller 26-28 år. Bør aldersgrensen settes til 26, 27 eller 28 år?

Som departementet sier i høringsbrevet, dreier dette seg om inngripende tiltak. Jo høyere aldersgrensen settes, jo mer inngripende bli tiltakene overfor parter som har inngått ekteskap frivillig.

Dersom forslagene skal ha effekt i forhold til å forhindre at unge personer sendes til og holdes tilbake i opprinnelseslandet inntil 21-årskravet er oppfylt, må aldersgrensen for unntak fra tilknytningskravet settes høyere enn 21 år.

Det er vanskelig på det nåværende tidspunkt å si noe konkret om effekten av tiltakene. Som nevnt ovenfor, forekommer tvangsekteskap langt over 26 eller 28-årsgrensen. Det avgjørende må derfor bli i hvilken grad en slik grense vil ramme personer utenfor målgruppen. En 26-årsgrense vil fremstå mindre inngripende i og med at den vil ramme færre.

Når det gjelder spørsmålet om grensen bør settes ved 26 eller 28 år, kan direktoratet vanskelig se at det er en avgjørende forskjell i modenhet mellom 26 og 28-åringer. Vi antar også at dersom herboendes familie presser referansen til å bli værende i opprinnelseslandet til 26 års alder, vil de trolig også kunne utøve samme press i to år til.

Dersom det innføres et tilknytningskrav, anbefaler derfor direktoratet at aldersgrensen settes til 26 år.

4. Unntak dersom "særlige grunner" tilsier det

De alternative forslagene vil ramme generelt, og også personer utenfor målgruppen. Dette innebærer et økt press på at utlendingsmyndighetene skal gjøre unntak i enkeltsaker hvor partene åpenbart ikke er utsatt for tvangsekteskap. Slik direktoratet ser saken, vil det være derfor være nødvendig med en unntaksbestemmelse.

Departementet foreslår at det skal være en unntaksadgang dersom "særlige grunner" taler for det. Hva som utgjør særlige grunner må vurderes konkret, men ett moment foreslås uthevet i lovteksten: Hensynet til familiens enhet. Departementet foreslår likevel ikke å innføre et generelt unntak for parter som har barn sammen.

Etter Utlendingsdirektoratets vurdering vil hensynet til kontakt mellom barn og foreldre og hensyn til familiens enhet måtte tillegges vekt. Det bør imidlertid ikke åpnes for et generelt unntak i forhold til parter som har felles barn, da dette kan føre til at kvinner presses inn i ufrivillige svangerskap for å omgå regelverket. Disse sakene kan bli særlig vanskelige fordi mange av disse barna vil være norske borgere. Direktoratet mener generelt at det er viktig å ivareta barns stilling og rettigheter i utlendingssaker, men samtidig må ikke loven og

praktiseringen av denne legge forholdene til rette for at kvinner blir holdt tilbake i utlandet mot sin vilje og utsatt for ufrivillige svangerskap. UDIs kompetanseteam har erfaring med slike saker.

Direktoratet ser at særlige grunner også kan sies å foreligge dersom herboende ikke har hatt opphold i Norge de siste årene grunnet studieopphold ved utenlandsk utdanningsinstitusjon på et høyere nivå enn videregående skole, og med en viss studieprogresjon. Etter direktoratets vurdering kreves det god kjennskap til andre lands utdanningsinstitusjoner for å kunne vurdere om utdanningen kan anses å være på et nivå tilsvarende norsk universitet eller høyskole. Direktoratet innehar noe kunnskap allerede, fordi dette også blir vurdert for å få arbeidstillatelse som faglært/spesialist i henhold til utlendingsforskriften § 3 annet ledd bokstav a. For at direktoratet skal kunne vurdere om herboendes opphold de siste årene er grunnet studieopphold, vil direktoratet måtte kreve at søkeren vedlegger dokumentasjon om utdanningens varighet, innhold og nivå.

Direktoratet har imidlertid erfaring for at kontroll av fremlagt dokumentasjon i denne type saker er ressurskrevende og krever særlig kompetanse på området. Det må foretas konkrete undersøkelser på om den oppgitte utdanningsinstitusjonen eksisterer, hvilket nivå den har og om den oppgitte personen faktisk har vært student ved utdanningsinstitusjonen. Direktoratet ser imidlertid at det i familieinnvandringssaker vil være andre land og utdanningsinstitusjoner enn ved arbeidstillatelser som faglært/spesialist. Dette vil derfor kreve annen kompetanse enn den direktoratet allerede innehar.

Departementet legger til grunn i forslagene at det må være tale om tre års sammenhengende botid i Norge, likevel slik at ferieopphold i utlandet på inntil 2 måneder pr år ikke får betydning. Slik direktoratet oppfatter forslaget, skal arbeidsreiser og studieturer i utlandet, ikke få betydning. Direktoratet ser at det kan være behov for at også noe lengre ferieopphold ikke skal få betydning dersom det fremstår som klart at tvangsekteskap ikke er en relevant problemstilling. Vi ser også at det kan oppstå tilfeller hvor grensen mellom ferieopphold og arbeidsreiser/studieopphold kan bli noe uklar i praksis.

Etter Utlendingsdirektoratets erfaring vil utlendingsmyndighetene i forbindelse med konkrete saker bli møtt med liten forståelse blant allmennheten for at personer som klart ikke er utsatt for tvangsekteskap, får avslag fordi de ikke oppfyller vilkår som er rettet mot tvangsekteskap. Etter direktoratets oppfatning bør det at tvangsekteskap opplagt ikke er en relevant problemstilling i en konkret sak, kunne være ett moment i helhetsvurderingen av om det foreligger særlige grunner for unntak.

Utlendingsdirektoratet mener begrepet "særlige grunner" bør utdypes nærmere i forskrift og retningslinjer som gir klare direktiver på hvordan utlendingsmyndighetene skal forholde seg. Det må videre tas hensyn til Norges internasjonale forpliktelser ved utformingen av bestemmelsene.

5. Forslag om andre tiltak mot tvangsekteskap

Utlendingsdirektoratet mener det er viktig å se alle tiltak mot tvangsekteskap i sammenheng, både i det offentlige og i humanitære/frivillige organisasjoner. Juridiske tiltak på utlendingsfeltet må sees i sammenheng med, og suppleres av, juridiske, praktiske og økonomiske tiltak på andre områder.

Når det gjelder andre målrettede tiltak mot tvangsekteskap, ser direktoratet et behov for blant annet:

- kompetanseheving i offentlig forvaltning om tvangsekteskap (gjerne etter svensk modell)
- styrking av samarbeidet mellom det offentlige og humanitære/frivillige organisasjoner i forbindelse med arbeid mot tvangsekteskap (på bakgrunn av erfaringer fra UDIs kompetanseteam mot tvangsekteskap)
- langsiktig holdningsskapende og forebyggende arbeid, f eks i skolen
- tiltak knyttet til underholdskravet, f eks skjerping av dokumentasjonskravet og evaluering av effekten av 23-årskravet
- flere egnede plasseringssteder for barnevernsbarn, og boenheter for personer over 18 år tilpasset tvangsekteskapssakene,
- evaluering av ordningen med informasjon til – og innhenting av egenerklæring fra asylsøkere

Utlendingsdirektoratet stiller seg til disposisjon for å utdype forslagene dersom dette er ønskelig.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser

Som departementet påpeker i høringsbrevet, vil saksbehandlingen i direktoratet bli mer ressurskrevende på grunn av det nye vilkåret som må vurderes i alle saker om familieinnvandring mellom ektefeller/samboere.

De tre forslagene vil alle innebære merarbeid for de ulike instansene i søknadsprosessen. Avhengig av hvilket av forslagene som blir vedtatt, vil en rekke faktorer ha betydning for de økonomiske konsekvensene av forslagene. Følgende faktorer i søknadsprosessen vil være av betydning:

- vurdere det nye vilkåret i alle saker om familieinnvandring for ektefelle/samboere
- vurdere unntaksbestemmelsene (konkrete og detaljerte retningslinjer i forskrift/instruks, vil gjøre et unntak for "særlige grunner" mindre ressurskrevende å vurdere)
- økt omfang av dokumentasjon i sakene
- innhenting av opplysninger fra arbeidsgivere, utdanningsinstitusjoner og andre offentlige etater
- verifisering av dokumenter (direktoratet har erfart en økning i antall falske dokumenter)
- kompetanseheving om dokumentasjon fra nye land og utdanningsinstitusjoner
- flere saker vil måtte overføres fra politiet til UDI
- flere saker i retur til politiet pga manglende dokumentasjon
- flere negative vedtak vil gi et større antall klager
- økning i antall purringer og henvendelser til UDIs opplysningstjeneste og sentralbord
- behov for grundigere intervjuer (av herboende og eventuelt av søker)
- økt behov for informasjon til søker og herboende

Etter Utlendingsdirektoratets vurdering vil forslag 1 være det minst ressurskrevende av de tre forslagene. Men også for forslag 1 vil det være nødvendig å kontrollere at herboende faktisk har oppholdt seg i Norge, og ikke bare har vært registrert bosatt her.

Direktoratet vurderer videre forslag 2 som mer ressurskrevende enn forslag 1. Bakgrunnen for dette er at det ikke er gitt at alle bekreftelser fra arbeidsgiver vedrørende arbeidsforhold og lønn, vil ha full troverdighet og notoritet. Ressursbehov som følge av forslag 2 vil i noen grad også være avhengig av hvilket kontrollnivå direktoratet skal legge seg på i slike saker, og direktoratets tilgang til opplysninger fra andre etater, f eks NAV og Skatteetaten.

I likhet med departementet vurderer Utlendingsdirektoratet forslag 3 som det mest ressurskrevende av de tre forslagene. Bakgrunnen for dette er at forslag 3 er et utpreget skjønnspreget vilkår som blant annet vil medføre mer kompliserte vurderinger og grundige intervjuer.

Det er vanskelig å forutsi eksakt hva forslagene vil innebære med hensyn til økonomiske og administrative konsekvenser. Utlendingsdirektoratet anslår likevel at forslag 1 vil kunne innebære et økt ressursbehov i direktoratet tilsvarende opp til 5 årsverk, forslag 2 tilsvarende opp til 7 årsverk og forslag 3 opp til 10 årsverk.

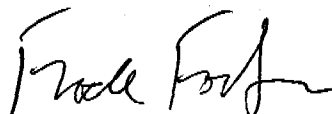
Forslagene vil i tillegg medføre behov for økte ressurser til politiet og utenriksstasjonene. Politiets og utenriksstasjonenes ressursbehov vil også variere med hvilket av forslagene som velges.

Dersom endringen medfører en markant nedgang i antall søknader om familieinnvandring, vil selvsagt dette kunne påvirke ressursbehovet tilsvarende. En nedgang i antall søknader som følge av regelendringen vil kunne veie opp for et økt ressursbehov i den enkelte sak. Dette er det imidlertid vanskelig for Utlendingsdirektoratet å vurdere nå.

Med hilsen

Ida Børresen
direktør

Frode Forfang
avdelingsdirektør

Vedlegg